

Arrest

nr. 114 399 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2013 tot binnenkomstweigering met terughrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2013 dient de verzoekende partij op de luchthaven van Zaventem een asielaanvraag in. Op 26 februari 2013 wordt de beslissing tot binnenkomstweigering met terughrijving - asielzoeker genomen (bijlage 11ter). Dit is de bestreden beslissing.

Op 5 maart 2013 wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt. Op 14 maart 2013 kent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe.

2. Over de ontvankelijkheid

2. 1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft geen belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, met name de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving - asielzoeker (bijlage 11ter), daar bij beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2013 de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij werd toegekend en zij werd toegelaten tot het Belgische grondgebied.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 oktober 2013 staat het volgende vermeld: *“De verzoekende partij verwijst in de eerste plaats naar de stukken en in de tweede plaats in antwoord op de beschikking wenst zij te antwoorden dat zij subsidiaire bescherming heeft gekregen, dit is een tijdelijk statuut en daarbij behoudt men zijn belang. De Raad van State heeft in arrest nr. 83 667 gesteld dat het belang enkel verloren gaat bij toekenning van een definitief, niet van een tijdelijk beschermingsstatuut. Er is ook geen sprake van rechtsverwerking.”*

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. *In casu* is dit niet het geval daar de bestreden beslissing is komen te vervallen ten gevolge van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en daar de verzoekende partij tot het grondgebied werd toegelaten, zoals in de beschikking werd aangegeven. Het gegeven dat de subsidiaire beschermingsstatus een tijdelijke beschermingsstatus is, doet aan het voorgaande geen afbreuk daar er sowieso geen gevolg meer kan gegeven worden aan de bestreden beslissing. Zoals reeds gesteld werd de verzoekende partij immers toegelaten tot het grondgebied, zodat haar de binnenkomst toegestaan werd en zij dus niet meer kan worden teruggedreven. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als in het arrest waarnaar zij verwijst, aangezien dit arrest een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en de bestreden beslissing *in casu* een binnenkomstweigering met teruggedrijving betreft. Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen actueel belang meer bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET